

Andere boeken van David Walliams bij Clavis

Broodje rat

Oma Boef

Joe Biljoen

Mr. Stink

De waanzinnige tandarts

Voor Maya, Elise en Mitch

David Walliams

Tante Troela

Tekst © 2014 David Walliams

Illustraties © 2014 Tony Ross

© 2015 voor het Nederlandse taalgebied: Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Illustraties: Tony Ross

Vertaling uit het Engels: Roger Vanbrabant

Oorspronkelijke titel: *Awful Auntie*

Oorspronkelijke uitgever: HarperCollins Children's Books,

een afdeling van HarperCollins Publishers Ltd, London

Trefw.: humor, familie, spanning, erfenis

NUR 282

ISBN 978 90 448 2407 0

D/2015/4124/026

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

David Walliams

TANTE TROELA

*met illustraties van Tony Ross
vertaald door Roger Vanbrabant*

Dankwoord

Ik wil de volgende mensen graag bedanken.

Charlie Redmayne, de grote baas van HarperCollins.

Ann-Janine Murtagh, het hoofd van de afdeling Jeugd bij HarperCollins.

Ruth Alltimes, mijn briljante uitgeefster.

De fantastische Tony Ross, die ook dit verhaal levendig gemaakt heeft met echt wonderlijke tekeningen.

Kate Clarke en Elorine Grant, die respectievelijk het omslag en de binnenkant van het boek ontworpen hebben.

Geraldine Stroud en Sam White, die voor de publiciteit gezorgd hebben.

Paul Stevens, mijn literair agent bij Independent.

Tanya Brennand-Roper, die de audioversies van mijn boeken uitbrengt.

En ten slotte natuurlijk een welgemeend dankwoord voor mevrouw Barbara Stoaat, die al mijn boeken voor me schrijft.

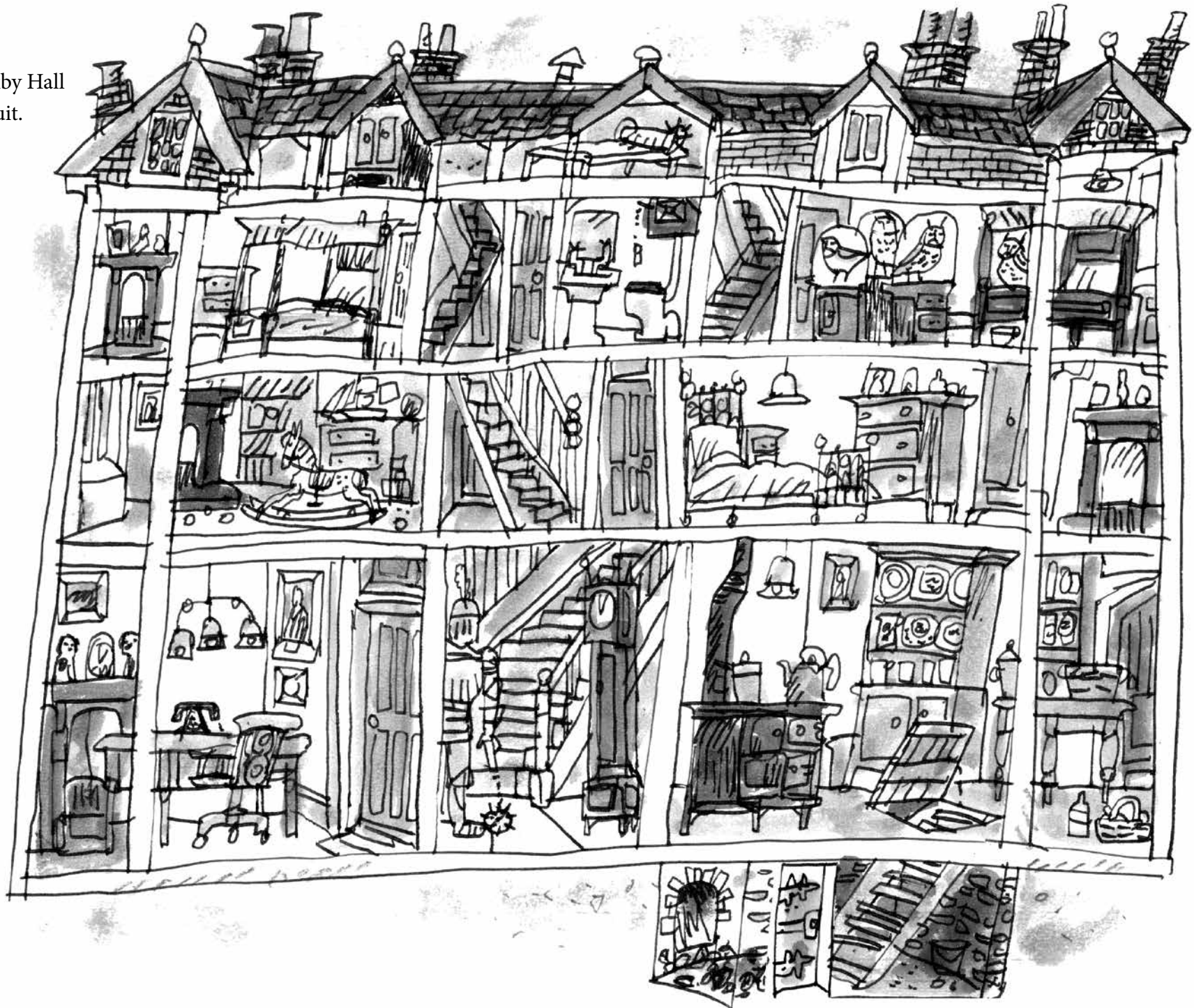
Ik hoop dat jullie van dit boek zullen genieten. Ik heb het ook nog niet gelezen, dus ik heb er geen flauw idee van waarover het gaat.

David Walliams

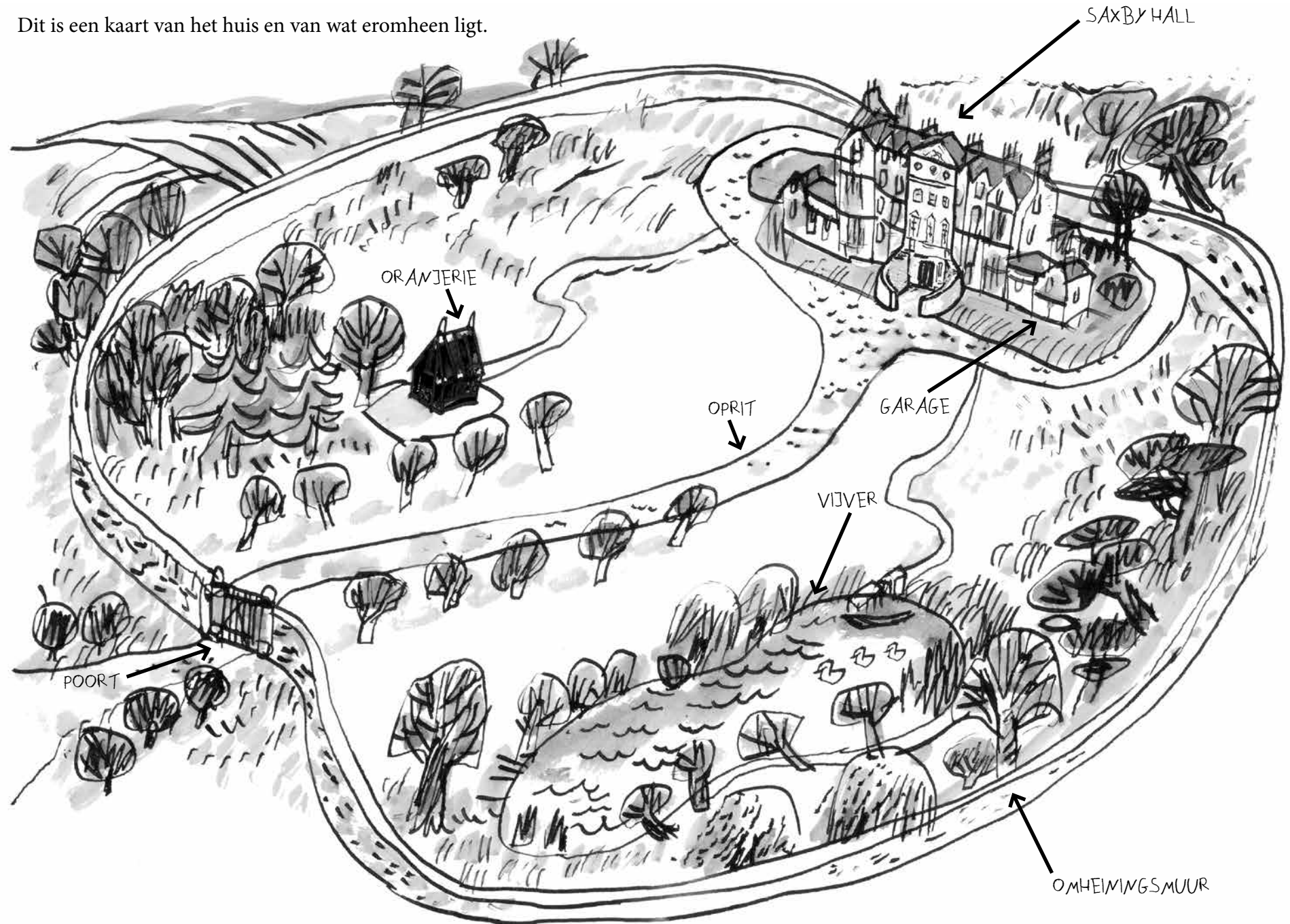
Dit is Saxby Hall. Daar speelt ons verhaal zich af.

Zo ziet Saxby Hall
er binnen uit.

Dit is een kaart van het huis en van wat eromheen ligt.

Voorwoord

Heb jij een vreselijke tante? Zo een van wie je nooit mag opblijven om naar je favoriete tv-programma te kijken? Of een tante van wie je zelfs de laatste hap van haar walgelijke warme rabarberkruimeltaart moet opeten, al weet ze dat je geen rabarber lust? Misschien geeft je tante haar geliefde poedel een dikke, natte kwijlzoen en onmiddellijk daarna jou ook een dikke, natte kwijlzoen? Of schrokt je tante alle lekkere bonbons uit de doos op en laat ze voor jou de afschuwelijke kersenbonbons met likeur erin liggen? Misschien wil je tante dat je de verschrikkelijk jeukerige trui draagt die ze met de kerst voor je gebreid heeft? Die waar vooraan in grote paarse letters 'Ik hou van mijn tante' op staat?

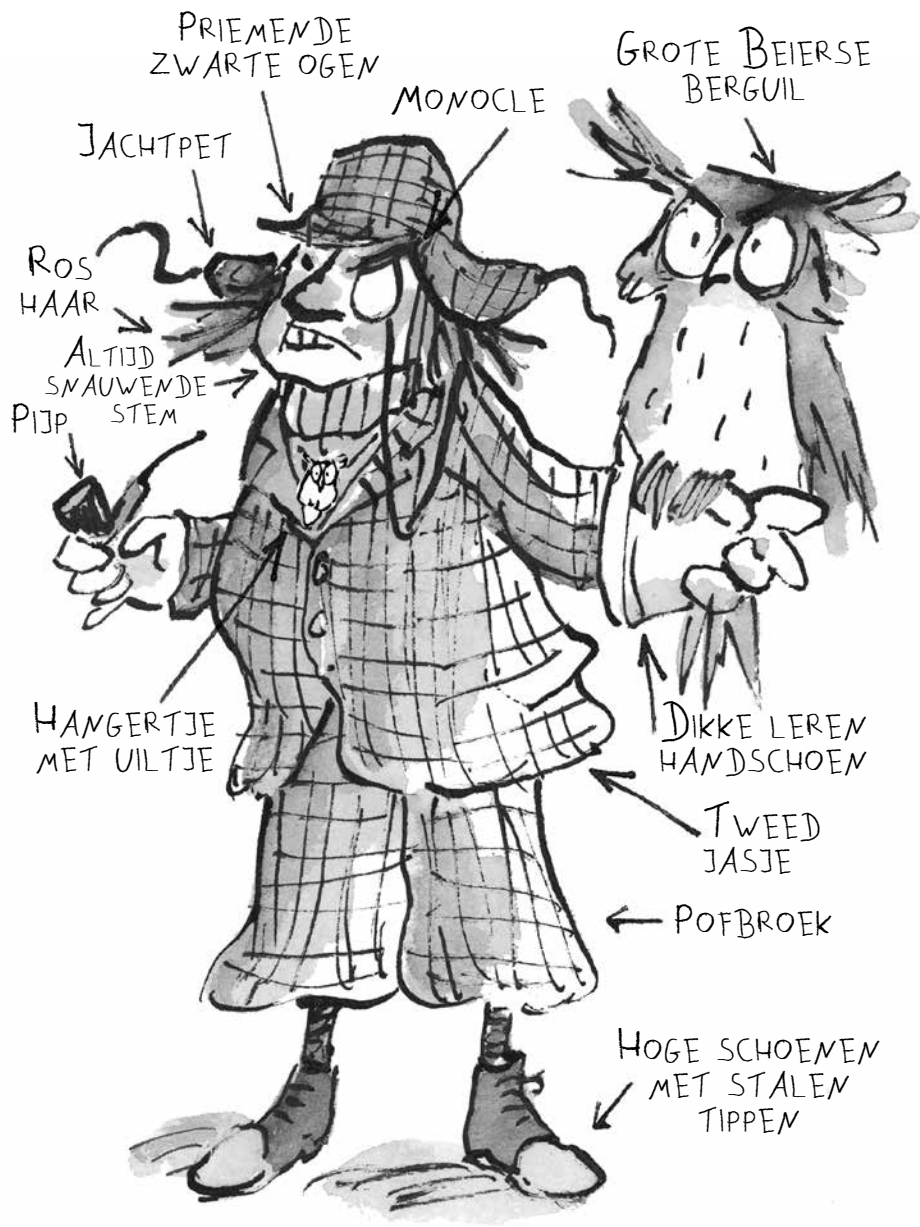
Maar hoe vreselijk je tante ook is, tante Alberta is heel zeker nog veel vreselijker.

Tante Alberta is de vreselijkste tante die er ooit geleefd heeft.

Wil je haar leren kennen?

Ja? Dat dacht ik al.

Hier zie je haar, in al haar afschuwelijke afschuwelijkheid ...

Zit je ongemakkelijk? Dan ga ik beginnen ...

**Maak kennis met de personages
van dit boek:**

De jongedame
Stella Saxby.

Dit is Roet.
Hij is schoorsteenveger.

Wagner is een grote Beierse berguil.

Gibbon is de hoogbejaarde
butler van Saxby Hall.

Rechercheur Strauss
is politiemann.

Bevroren

Alles was wazig.

Eerst waren er alleen maar kleuren.

Daarna strepen.

Uiteindelijk, door het waas voor Stella's ogen heen, kreeg de kamer vorm.

Het kleine meisje begreep dat ze in haar eigen bed lag. Haar slaapkamer was een van de vele in het enorme landhuis. Aan haar rechterkant stond haar kleerkast, links een klein toilettafeltje voor een hoog raam.

Stella kende haar slaapkamer zo goed als ze haar eigen gezicht kende. Saxby Hall was altijd haar thuis geweest. Maar nu, op dit moment, leek alles haar vreemd.

Buiten was er helemaal niets te horen. Nooit eerder was het huis zo stil geweest. Alles was rustig. Stella

draaide haar hoofd om vanaf haar bed door het raam te kijken.

Alles was wit. Er was veel sneeuw gevallen. Die had alles bedekt wat ze kon zien: het lange, glooiende gazon, de grote, diepe vijver en de lege velden achter het landgoed. Er hingen ijspegels aan de takken van de bomen. Alles was bevroren.

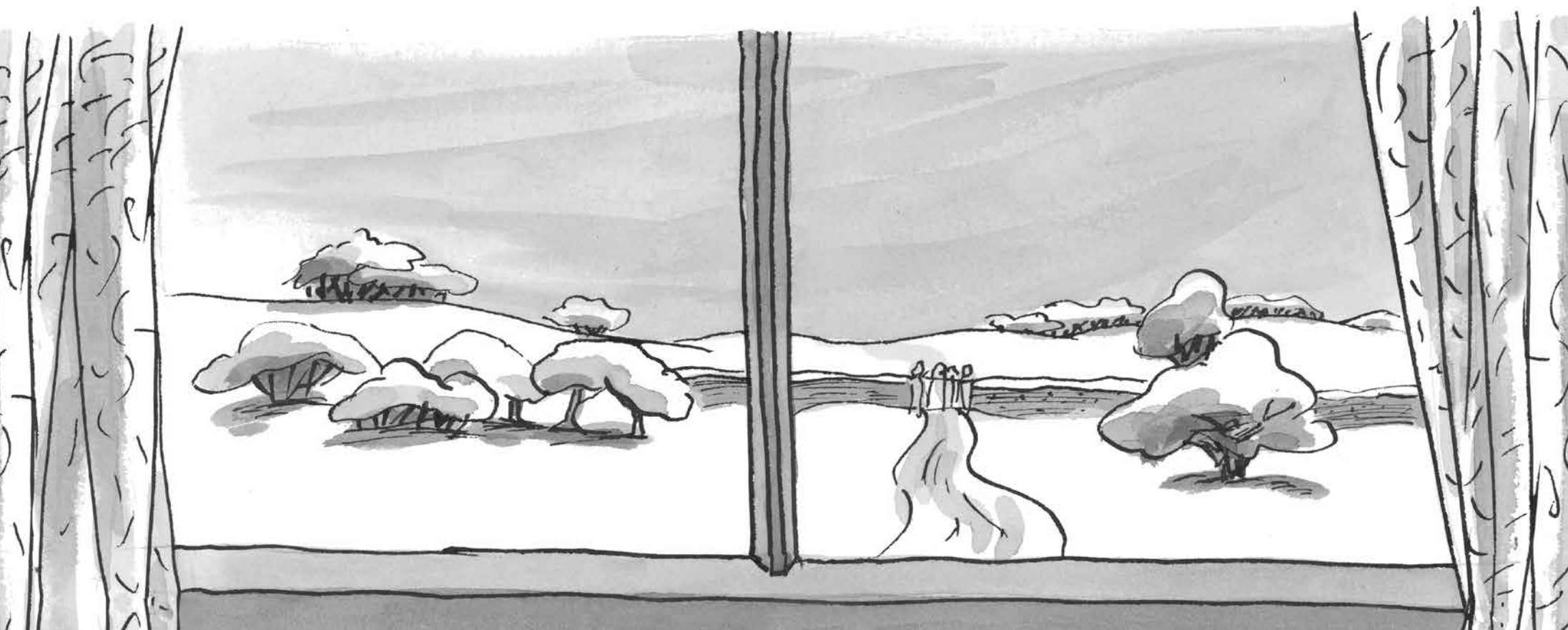
De zon was nergens te zien. De lucht was zo vaal als klei. Het leek niet echt nacht te zijn, maar ook niet echt dag. Was het vroege ochtend of late avond? Stella had geen idee.

Ze voelde zich alsof ze een eeuwigheid geslapen had. Dagen? Maanden? Jaren? Haar mond was zo droog als een woest-

tijn. Haar lichaam voelde zo zwaar als een steen aan. Zo roerloos als een standbeeld.

Heel even dacht ze dat ze misschien nog altijd sliep en aan het dromen was. Dat ze droomde dat ze wakker lag in haar slaapkamer. Ze had dat al een keer gedroomd en dat was angstaanjagend geweest. Want hoe hard ze toen ook haar best gedaan had, ze had niet kunnen bewegen. Was dit dezelfde nachtmerrie? Of iets nog veel griezeligers?

Om uit te testen of ze sliep en droomde, besloot ze te proberen of ze kon bewegen. Ze begon met het verste punt van haar lichaam en probeerde een kleine teen te laten wiebelen.

Als ze wakker was en ze wilde een teen laten wiebelen, dan zou die gewoon wiebelen. Maar hoe ze ook haar best deed, het teentje wilde niet wiebelen. En ook niet waggelen. Zelfs niet wiggen. Eén voor één probeerde ze zo alle tenen van haar linker-

voet te bewegen en daarna alle tenen van haar rechtervoet. En allemaal weigerden ze botweg wat dan ook te doen. Stella raakte nu echt in paniek en ze probeerde haar enkels te laten draaien, daarna haar benen te strekken, vervolgens haar knieën te buigen en ten slotte heel geconcentreerd haar armen op te heffen. Maar het was net alsof ze vanaf haar hals in zand begraven was.

Achter de deur van haar kamer hoorde ze een geluid. Het landhuis stond er al eeuwen en heel wat Saxby-generaties hadden erin gewoond. Het was zo oud dat alles er kraakte en het was zo groot dat elk geluid er door het eindeloze labyrint van gangen weerklonk. Soms dacht Stella dat het er spookte. Dat een geest in het holst van de nacht in Saxby Hall rondwaarde. Als ze ging slapen, was ze er zeker van dat ze iemand of iets hoorde bewegen achter haar muur. Soms hoorde ze zelfs een stem haar naam roepen. Doodsbang holde ze dan naar de kamer van haar ouders en kroop ze bij hen in bed.

Haar moeder en haar vader hielden haar dan stevig vast en zeiden dat ze dat maar uit haar mooie hoofdje moest zetten. Dat al die vreemde geluiden maar kletterende buizen en krakende vloerplanken waren.

Maar Stella was daar niet echt zeker van.

Haar ogen vlogen nu naar de enorme eiken deur van haar slaapkamer. Ter hoogte van haar middel zat er een sleutelgat in, maar ze deed de deur nooit op slot en wist zelfs niet waar de sleutel was. Honderd jaar geleden had een van haar over-over-overgrootouders die vast verloren. Van alle edelmannen en edelvrouwen uit het Saxby-geslacht hing er om de paar stappen een schilderij in de gangen, waarop ze strak voor zich uit kijkend vereeuwigd waren in olieverf.

Het sleutelgat lichtte even op en ze dacht dat ze het wit van een oogbal zag. Die door het gat naar haar gluurde en dan vlug weer verdween.

‘Mama?’ riep ze. ‘Ben jij dat?’ En doordat ze haar eigen stem duidelijk hoorde, wist ze dat het geen droom was.

Aan de andere kant van de deur bleef het akelig stil.

Stella verzamelde al haar moed om nog iets te zeggen. ‘Wie is daar?’ zei ze smekend. ‘Alsjeblieft?’

Achter de deur kraakte de plankenvloer.

Iemand of iets had haar bespioneerd door het sleutelgat.

Er werd aan de deurknop gedraaid en de deur werd langzaam opgeduwd. In de slaapkamer was het donker, maar op de overloop brandde licht. Eerst zag ze dus alleen maar een silhouet.

Het was een figuur die even lang als breed was. Al was ze erg breed, toch was ze niet echt lang. Ze droeg een goed passend jasje en een pofbroek (zo'n ruime lange korte broek

zoals golfers soms dragen). Een hertenjagerschoed tooide haar hoofd, met de oorkleppen niet erg flatterend naar beneden. Uit haar mond stak een lange, dikke pijp. Rookpluimen van misselijkmakend zoete tabak dreven de kamer in. De ene hand zat in een dikke leren handschoen. Met daarop heel duidelijk het silhouet van een uil.

Stella wist onmiddellijk wie die persoon was. Het was haar vreselijke tante Alberta.

‘Zo, zo, je bent dus eindelijk wakker,’ zei tante Alberta.

Haar stem klonk vol en diep, als cake met veel sterkedrank erin. Ze stapte uit het deurgat de kamer van haar nichtje in. Met haar brede, bruine laarzen met stalen tippen kloste ze over de plankenvloer.

In het halfduister kon Stella nu het dikke tweed van haar jasje zien en de lange, scherpe klauwen van de uil, die om de vingers van de handschoen geklemd zaten. Het was een grote Beierse berguil, de grootste uilensoort die er bestond. In de dorpen van Beieren werden die uilen ‘vliegende beren’ genoemd, omdat ze zo schrikwekkend groot waren. De uil heette Wagner. Dat was een ongewone naam voor een ongewoon troeteldier, maar tante Alberta was dan ook een hoogst ongewoon vrouwmens.

‘Hoelang heb ik geslapen, alsjeblieft, tantetje?’ vroeg Stella.

Tante Alberta zoog lang aan haar pijp en glimlachte. ‘O, een paar maanden maar, kind.’